

عنوان مقاله:

ارزیابی شدت بیابان زایی ناشی از تخریب منابع آب با استفاده از روش IMDPA (مطالعه موردی: خوروفرخ، استان اصفهان)

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

بتول ملک حسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم و مهندسی آبخیزداری، دانشگاه هرمزگان

ساجده صفی خوانی - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم و مهندسی آبخیزداری، دانشگاه هرمزگان

جواد مومنی دمنه - دانشجوی دکتری مهندسی منابع طبیعی- بیابان زدایی، دانشگاه هرمزگان

احسان تمسکی - دانشجوی دکتری علوم و مهندسی آبخیزداری- زمین، دانشگاه هرمزگان

خلاصه مقاله:

بیابان زایی در ایران با حداکثر قدرت می تازند و عرصه ها را درمی نوردند و در این راه با هیچ مانع عمده ی فراگیر و بادوامی مواجه نیست. این پدیده بعد از تغییر اقلیم و خشکسالی به عنوان سومین چالش مهم جهان در قرن 21 مطرح شده است. بیابان زایی مشتمل بر فرآیندهایی است که هم زابیده عوامل طبیعی بوده و هم به عملکرد نادرست انسان برمی گردد، این پدیده متاثر از عوامل زیادی از جمله افت آب زیرزمینی و شورش آن است، با توجه به اینکه این بحران در نواحی زیادی از کشور ایران دیده می شود و عرصه های بسیاری از منابع طبیعی و کشاورزی در اثر استفاده بی رویه و عدم مدیریت صحیح آب های زیرزمینی تبدیل به بیابان گردیده اند، مطالعه و بررسی آب، از اهمیت بالایی برخوردار است. در این پژوهش با استفاده از شاخص های هدایت الکتریکی (EC)، افت آب زیرزمینی، نسبت جذب سدیم (SAR)، کلر (CL)، کمبود منابع آب و عمق سطح آب زیرزمینی (m) به بررسی و تعیین کلاس شدت بیابان زایی در هر یک از واحدهای کاری پرداخته شد؛ سپس امتیاز نهایی هر یک از واحدهای کاری از میانگین هندسی هریک از شاخص های فوق تعیین گردید و هر یک از واحدها از جنبه معیار آب زیرزمینی و از نظر شدت بیابان زایی در کلاس های کم، متوسط، شدید و خیلی شدید قرار گرفته اند. نتایج این مطالعه نشان می دهد که 77/34/11،65 و 01/11 درصد از سطح اراضی منطقه به ترتیب در کلاس های کم، شدید و خیلی شدید بیابان زایی قرار دارند.

کلمات کلیدی:

آب زیرزمینی، بیابان زایی، درون یابی، کیفیت آب زیرزمینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/589853>

